

JÁSZAPÁTI ÉS VIDÉKE.

Társadalmi és közgazdasági hetilap. — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉS ÁR:

Egész évre 8 kor.
Fél évre 4 "
Negyed évre 2 "

Felelős szerkesztő:

ifj. Imrik József.

Egyes szám ára 20 fillér.

Nyilttér soronként 40 fill.

Kéziratokat vissza nem adunk.

Január 26.

Lezajlott a nagy nap. Leszavazott a vármegye s szavazatának eredménye az, hogy mind a hét kerületből függetlenségi képviselőt küldött az országgyűlésbe.

Elbukott a szabadelvű zászló, a jász lobogó pedig bele sem ment a küzdelembe.

Reánk, akik a jász lobogó dicsőségét is a szabadelvű zászló alatt akarjuk kivívni, bizony ez fájdalmas és nagy csapás. Férfias erő kell hozzá, hogy elviseljük!

Az a férfias erő azonban megvan s így nincs okunk semmiféle siránkozásra.

Más alkalommal, talán nem is sokára, felvesszük újra a harcot s lehet, hogy akkor a győzelem a miénk lesz. Erőnk, bátorságunk, lelkesedésünk nem fogyott a küzdelemben, hitünk, reményünk percről-percre nő: jogunk van tehát reménykedni.

Addig pedig erősítsük a tábort, szereljük fel az arzenált, készüljünk

komolyan az ütközetre. Egy percet se vesztegensünk el semmittevésel.

Legnagyobb szükség, hogy szervezve legyen a párt s hogy erős és hatalmas legyen benne az összetartás. Se csábítás, se izgatás, se terrorizálás nem árthat akkor néki.

Ne siránkozzunk tehát a vereségen, hanem ismerjük azt be férfias ösztönességgel és szervezzük újra a pártot! Szervezzük okosan, bölcsen s egyenest a biztos győzelemre!

A hit, mely bennünk él s a remény, melyből táplálkozunk, fényes diadalt ígér. Lelkesítsen hát ez a hit, buzdítson tovább is a remény nehéz munkánk során, hogy minél előbb készen álljon az a régen toborzott, régen óhajtott győztes hadsereg.

Munkára fel, testvéreim, szervezzük a pártot!

ifj. Imrik József.

Szomorú napja volt Jásznagykunszolnok vármegye szabadelvűpártjának január 26-án. A megye mind a hét választókerületében elbukott a szabadelvű zászló, — mind a hét helyről

függetlenségi képviselő. került be a parlamentbe.

Jászberényben Apponyi Albert gróf függetlenségét választották meg csaknem egyhangulag. Volt ugyan egy ellenjelöltje, egy szocialista, aki azonban szavazatot is alig kapott. — A választás teljes rendben folyt le, a községben semmi zavar, semmi izgalom nem volt észlelhető.

A szolnoki kerületben három jelölt küzdött: Kiss Ernő dr. szabadelvűpárti, Nagy Emil dr. függetlenségi és Goldner Adolf dr. szocialista. A pártok küzdelmét nagy korteskedések előzték meg s a választás napjára rengeteg néptömeg özönlött be Szolnokra. A választási eljárást 26-án reggel 8 órakor nyitotta meg Gruber József választási elnök a városháza nagytermében. Küldöttségi elnökök voltak még Harányi Gyula dr. és Hegedüs Kálmán dr.; az egyik a Tiszaparti fiúiskola nagytermében, a másik a gimnázium tornatermében szavaztatott. Mindhárom helyen katonai kordonok és csendőrök tartották fenn a rendet. Sorshuzás alapján először a Kiss-pártiak, utánuk a

T Á R G A.

Pájer Antal.

1814—1881.

Irtta: Tóth Kurucz János.

(Folytatás.)

Szépen tünteti föl a szülői szeretetét és szülőfaluja utáni vágyakozását a következő költemény:

Honvágy)*

Még egyszer és utolszor fölkereslek
Szülőföldem, kised falum s hazám!
Habár el is feledték évek óta,
Hogy egykor én is kebledből származám.
Csak egyszer és utolszor látni még!
E vágytól haza siró lelkem ég.

Megnézem ott a temetőt, hol édes
Halottaim nyugosznak csöndesen,
Mi jól fog esni, hogyha sirjaiknál
Még egyszer magamat kikönyvezem.
Kikönyvezem, kisirom ott magam
Minden keresztnél, még talán ha van?

*) Melyért a négykrajcárosokat kaptam.

Megnézem a kiskertet és udvart,
Megnézek mindent sorra itt.
A szép gyümölcsöst, melyet ülteték
S elhunyt szülőim lába nyomait;
Megnézem a nádföde háztetőt
S mindazt, miben a gyermek kedve tölt.

Végtelen ragaszkodás köti a Tiszához,
annak partjaihoz s szép sovínisztasággal
énekli azt meg; előhossa rá még Krisztust
és szt. Pétert is:

A Tiszán Krisztus és szt. Péter.

„A Tiszának mentén egy szépséges monda
Vén halászok ajkán megfordul naponta,
Mig a hálót földják, parthoz áll a csónak.
S vége-hossza nincs a mende-monda szónak.,,

Vagy másban:

„Hogy ha van szent Ganges messze Indiában,
Minekünk még annál is szentebb Tiszánk van,
Sokszor térdre omlik Árpádnak bus népe,
Mikor a Tiszának zöld partjára lépe.

„Atilla emlékére“ „Kinizsi tánca“ „Lehel kürtje“ mind ezekhez hasonló költeményei.
Hazaftas színezetű költeményeiből kiérzik a kor nyomasztó keserve, a mit a censura ollózásai dacára is sejtethünk.

Talán ő is irt volna (irhatott is) meré-

sebb dolgokat, de okulva Tompa s a többiek sorsán, készakarva nem tehette ki magát annak, hogy ide-oda hurcolják, vagy még be is csukják. Csak titkon sohajtva szálltak a légből a hazafiak gondolatai, nyíltan kimondani és megírni nem volt szabad, mert a gyáva kamarilla a leghalványabb árnyékban is kísértetet látott. Pájer kötetéi közül pedig csak a 47-ben kiadott „Költemények“ előzték meg a sötét abszolutizmust, a többi mind ez alatt látott napvilágot.

S talán épen ez volt egyik oka, hogy nem terjedt el hire annyira, vagy talán nem hagyott mélyebb nyomokat az irodalom történetben sem, hisz ez az idő a többi nagyokra nézve is napfogyatkozás volt, midőn a fényesebb pályák utja ketté vágatott, vagy örökre megszakadt.

Mindenki fojtott lélegzettel leste a hajnal derengését s a kínos csönd közönyössé tette a magyart minden iránt.

Az ezt megelőző időkben pedig oly lázas volt a nyelvi és irodalmi megújulás, annyi csillag tűnt fel az égen, hogy azok közül csak Petőfik és Aranyok tudtak vakító ragyogással fölülemelkedni s ezeknek nyombuszta elhomályosítá a többi.

De még ezekhez viszonyítva sem volt ő olyan tizenhatodrendű csillag, hanem ott

Nagy-pártiak és végül a szociálisták szavaztak. Déli 12 óráig a szabadelvűpárt s a függetlenségek egyforma csapatokat tudtak küldeni az urnához, a szociálista jelölt azonban csak egy szavazatot kapott. Délután a szabadelvűpártiak sorai ritkulni kezdtek, a Nagy-pártot azonban még a délutáni vonatokkal érkezők is gyarapították. A Kiss Ernő bukása percéről-percre biztosabbnak látszott s éppen azért, hogy az emberek ne fázzanak tovább a téli hidegben, Kiss Ernő délután 4 órakor be is jelentette a választás elnökének *visszalépését*. Ekkor Kiss Ernőre 765-en, Nagy Emilre pedig 1690-en szavaztak. Mindenki azt hitte, hogy most már a szociálista jelölt is visszalép s véget ér a választás. Ez azonban nem történt. Folytatták tehát a szavazást tovább és pedig este 10 óráig. Tizenegy órára kitűzték a záróórát s utána Gruber József választási elnök kihirdette, hogy Kiss Ernő dr. 765 szavazat után a jelöltségtől visszalépvén, Goldner Adolf dr. szociálista 1 szavazatával szemben Nagy Emil függetlenségi 2179 szavazattal a szolnoki kerület országgyűlési képviselőjévé választatott.

Pár perccel később a választási elnök szíves szavak kíséretében átadta a mandátumot Nagy Emilnek, aki azt hosszabb beszédben köszönte meg, erősen fogadva, hogy ugy az ország, mint Szolnok városa érdekében lelke minden erejével munkálkodni fog.

Éjfél után két óráig azután minden percben hallani lehetett a Nagy Emil eljenzését. Az utca, mely addig csöndben és rendesen viselkedett, mámoros lett a győzelemtől. Hangos ének szóval nagy embercsoportok járták be a várost. Minden kávéházban, minden korezmában mulattak és muzsikáltak s egészen másnap reggelig eleven, pezsgő élet mesélt a függetlenségi jelölt győzelméről.

A vidéki választók is nagyobb-

részt Szolnokon töltötték az éjszakát s mulattak a nap örömeire. Nem hiába terrorizáltak mindenfelé, meglett a siker, a kormánypárti választók bizony elmaradtak. Itt-ott lézengett belőle egy-kettő . . . Éltették hát Nagy Emilt s a szívük mélyén bizonyosan Tiszát is, aki nekik ezt a nagy örömet szerezte!

Másnap reggelre aztán elcsendesült az izgalom, bevonták a zászlókat, elutaztak a vidékiek is, sőt elutazott Nagy Emil is, aki előbb egy választójának szép temetést rendelt meg a szolnoki temetkezési társulatnál. Csutor J. Andrásnak hívják ezt a megboldogult embert, aki 75 éve dacára is betutazott Jászkesztről Szolnokra, csak hogy leszavazhasson. Egy óra tájban le is szavazott, három óra körül azonban szívzselhűdés érte és meghalt. Temetése 28-án délután ment végbe nagy pompával. A gyász beszédet sirja fölött Nagy Emil dr. mondta, a párt pedig koszorút helyezett a ravatalára.

A szolnoki választásnak másik halottja is volt, egy öreg, beteges rékasi ember; szabadelvűpárti választó, aki azonban még előbb meghalt, mintsem hogy alkotmányos jogával élhetett volna.

A jákóhalmi választókerületben Lenk Sándor szabadelvűpárti és Okolicsányi László függetlenségi jelölt állottak szemben egymással. F. hó 24-én este azonban Lenk Sándor az ellenzék terrorizmusa miatt s az abból esetleg következhető végzetes szerencsétlenségek elkerülése végett a jelöltségtől visszalépett s így Okolicsányi László egyhangú választás útján jutott be a parlamentbe. Az előzmények a következők:

A választókerület nagy többsége kezdettől fogva a szabadelvűpárti jelölt mellett foglalt állást s bizonyára győzelemre segítette volna annak zászlóját, ha az ellenzék a legvakmerőbb terrorizmussal közbe nem lép s lehe-

tetlenné nem teszi a választók szabad véleménynyilvánítását. E terrorizmus, mely eleinte csak a zászlók és jelvények kitűzését akadályozta meg, egyre nagyobb mérvet öltött. Sok községben letépték a zászlókat, felgyújtással és agyonveréssel fenyegették a szabadelvűpárti választókat, utcák során bevették azok ablakait s állandóan olyan rettegésben tartották a Lenk-pártiakat, hogy az esti órákban már alig mertek azok kimenni az utcára. Az ellenzék eme minősíthetetlen erőszakoskodása különösen akkor érte el tetőpontját, mikor Lenk Sándor megkezdte a kerületben körutját. Az ellene felizgatott és felbujtott tömeg a legtöbb helyen ellenséges indulat al fogadta, egyik-másik községben megdobálta. *Jánoshidán* pedig valósággal rendszeres támadást intézett ellene. E támadás, mely könnyen végzetessé válhatott volna a jelöltre nézve, nem is a községben, hanem annak határában, az *országuton* történt. Mikor ugyanis Lenk János-hidáról kihajtatott, a falutól ezer lépésnyi távolságban egy 30—40 főnyi, botokkal felfegyverzett tömeg rohanta meg s éktelen szitkok között kocsiját felborítani s a jelöltet agyonverni akarta. Egyedül csak a kocsis ügyességének és a pompás angol lovak gyorsaságának köszönhető, hogy a legkomolyabb veszedelem meg nem történt. Az illetékes hatóság azonnal kinyomozta a tetteseket s a vizsgálat során kiderült, hogy valamennyit előre felbéreltek az aljas támadásra s egyenesen azzal a céllal, hogy a jelöltet *agyonverjék*. Ily körülmények között, de különösen a szabadelvűpárti választók vagyoni és testi épségének biztosítása érdekében Lenk Sándor elhatározta, hogy visszalép s ez elhatározásáról pártja elnökségét azonnal értesítette. Az elnökség ez értesítés következtében 24-én este 8 órára Jáköhalmán gyűlést hívott össze a nagyven-

fényllett közvetlen közelükben, a legfényesebbjeivel szoros barátságban.

Petőfihez, a szabadság lánglelkű dalnokához a legszorosabb baráti kötelék fűzte, a mint azt a „Költemények“ ben hozzá irt leveléből látjuk. E szerint Petőfi egyszer Egeren keresztül menve felkereste őt is, de nem találta honn, mit Pájer rendkívül sajnált s azt mondja: majd fölkereslek egyszer én s akkor bor mellett, midőn már egy pár fogunk kiázott, fesztelenül elbeszélgetünk: a bor majd megoldja nyelvünket.

Akkor tájt volt ez, midőn Petőfi, mint Pájer írja, — nyugalmazott baka lett. „Hej ugy-e csak még is könnyebb a lant, mint a borju?“

Biztatja Petőfit, hogy ezután is csak ugy irjon, mint eddig és ne törődjék azzal, ha bakásnak mondják is verseit.

Vachott Sándorhoz is irt verset. — Mint

mély kutba nézek, szivedbe, mondd hogy vezet hozzá az ut, hogy dalt merithessen belőle.

Garaynak egy baráti kézszorítását énekelte meg, s többek között azt mondja neki: „Fájdalom, hogy búviantodért még eddig nem jutalmazott a haza!“

— Nemes szív! magának semmit sem óhajt soha, kötetit is csak barátaik adják ki majdnem erőszakkal, beleegyezése nélkül. Ő meg huzódik, mint a szerény ibolya, de másnak a mellőztetése, az fáj neki. Megéneklí a „Tündérvölgy“ és „Cserhalom“ íróját (Vörösmartyt) is.

Első kötetében találkozunk még humoros költeményekkel is, milyenek pl a „Pór fiu“, „Pór leány“, „Arcképekre“ és a „Pál bácsi“; különben is fennmaradt róla, hogy különösen fiatalabb korában simán folyó és szellemi szípköraktól pattogó ügyes társalgó volt.

Irt különböző színezetű epigrammákat is, pl. „A hős nádori ör leesett a vár tetejéről: S épen mert leesett; nagy neve fennmaradott.“

Láthatjuk tehát, hogy művelte a költészetnek majdnem minden ágát és irányát s mindegyikben teljesen otthonos volt.

Verselésében szépen tudja egyeztetni a rimet és időmértékét. Tisztán klasszikus versszakot épen nem ír. Szabályok által különben sem hagyja magát korlátoztatni, a gondolatot sohasem áldozza föl a formáért. Használ négy és nyolcas strófákat, de mégis legjobban szereti a hatos sorosakat alkalmazni úgy, hogy az első négy fél, vagy kereszt rimes, az ötödik hatodik párrimes. Nem szereti sem a rövid, sem az igen hosszú sorokat, de ezeken belül elég változatosan mozog. Általában tréfásabb és vigább dolgokat rövidebb, jobban patogó sorokba öltözteti, míg a bánatosabb, méltóságteljesebb érzeményeket hosszabb sorokba írja. (Folytatjuk.)

Sajáttermésű
kitűnő
hevesi

1903. évi

Ó RIZLING BOR

literenként 32 kr.

Kapható:

Imrik József fűszerüzletében Jászapáti.

déglőben, amelyen vagy 200 szabad-
elvűpárti választó jelent meg. A gyűlés
elnöke Bárdos Pál jákóhalmi plebános
volt, ki rövid pár szóval megnyitván
az ülést, indítványozta, hogy *Lukácsi*
Imre vezetésével egy 3 tagú küldött-
séget menesztjenek Lenk Sándor kép-
viselőjelöltért.

Félóra mulva a küldöttség élén
Lenk Sándor megjelent a teremben;
Fádos Pál elnök üdvözölte s kérte,
hogy nyilatkozzék az egybegyűltek
előtt.

Lenk Sándor erre előadta körut-
jának történetét, elmondta, hogy meg-
jelenésének minden községben minő
hatása volt, kiemelte sikerével szem-
ben azt az óriási terrorizmust, mely-
lyel mindenfelé találkozott az ellenzék
részéről, elmondta, hogy meg akarja
kimélni választóit a nagyobb kellemet-
lenségtől, azért tehát egyelőre feladja
a küzdelmet, nem akar vérontást, test-
vérharcot, hanem visszalép. (Nem en-
gedjük, nem lehet!) Fáj az ő szívé-
nek is ez a visszavonulás, mert érzi,
tudja, hogy mennyit segíthetett volna
a kerületen s különösen Jákóhalmán,
de elhatározása megmásíthatatlan. Rész-
ben szervezeten volt a párt, másrészt
az ellenzék lelkiismeretlen terrorizmu-
sával szemben hiába való volna most
minden küzdelem. Arra kéri tehát a
választóit, hogy készüljenek a jö-
vőre, erősítsék a pártot, hogy egy
ujabb harcban győzelemre vihessék a
tisza szabadelvűség s a jázság lobo-
góját. Ő, aki testvére választóinak, küz-
deni akar még e földért s ha eddig
sem ment el házatól senki segély, vagy
vigasz nélkül, azt akarja, hogy vala-
mikor oly boldog legyen e föld, hogy
senki se szoruljon rajta se vigaszra,
se segísre. Köszöni választói bizal-
mát s kéri, tartsák meg őt jó emléke-
zetükben. (Sokáig tartó nagy éljenzés.)

Utána Bárdos Pál plebános gyö-
nyörű beszédben méltatta Lenk Sándor
érdemeit. Olyan a fájdalom, mint azoké
lehetett, akik Világosnál letették a fegy-
vert. Örömmel hallja, hogy nemsokára
ujabb küzdelem következik, ő is kéri
tehát testvéreit, hogy gyűjtsenek addig
erőt, szervezzenek pártot, hogy a győ-
zelem biztos legyen. Ő Lenk Sándor
mellett híven kitart s hiszi, hogy nem
akad többé jász, akit a terrorizmus
megtévessen, sőt nem akad többé jász,
aki terrorizáljon, hanem a jövőben
egyértelműen sorakozni fog mindenki
a tiszta jász lobogó alá. Köszönetet
mond Lenknek a sok jóságáért s kéri,
hogy legyen atyja továbbra is e nép-
nek. (Nagy éljenzés.)

Rónai József főjegyző beszélt még
ezután Lenk Sándor érdemeiről, méltat-
ta visszalépésének nagy erkölcsi je-
lentőségét s indítványozta, hogy küld-
jenek a miniszterelnöknek egy üd-
vözlő táviratot.

Az indítványt egyhangulag, nagy
lelkességgel elfogadták s így másnap

Rónai főjegyző a következő szövegű
táviratot küldte Tisza grófnak:

Tisza István gróf miniszterelnök
Önagyméltóságának

Budapest.

Ama rendkívüli méreteket öltő terroriz-
mus, mellyel a választások kiírása óta az el-
lenzék részéről lépten-nyomon találkozunk s
mely életünk és vagyónk veszélyeztetése
mellett annyira fajult, hogy még szeretett kép-
viselőjelöltünket is botokkal felfegyverezett
embertömegek támadták meg körutjában, le-
hetetlenné teszi a holnapi választáson politi-
kai akaratunk érvényesítését s így helyesnek
találva azt, hogy képviselőjelöltünk nagyobb
bajok kikerülése végett visszalép, — kényte-
lenek vagyunk a harcot előre feladni; —
egyben azonban kötelességünknek ismerjük
e választókerület nagyobb, de most terrori-
zált része nevében ünnepélyesen kijelenteni,
hogy Nagyméltóságodnak böles és a haza
üdvét egyedül helyesen szolgáló politikájához
törhetetlenül ragaszkodunk s e politikát a
legőszintébb meggyőződéssel s a legigazabb
lelkességgel támogatni soha meg nem
szűnünk.

Jákóhalmi, 1905. január 24.

A jákóhalmi kerület
szabadelvűpártja.

A 26-iki választás ezek következ-
tében Jákóhalmán minden nagyobb ér-
deklődés nélkül folyt le. A visszalépés
hatása alatt a terrorizmus is megszűnt.
Többé nem verték be az ablakokat,
mint eddig számtalanszor, nem inzultá-
ták a Lenk-pártiakat, mint azelőtt s
nem bántották és nem fenyegették a
szabadelvűpárti választókat sem. A ki-
rendelt katonaságnak és csendőrségnek
sem akadt dolga.

Reggel 8 órakor Elefánty Sándor
választási elnök kihirdette, hogy miut-
án Lenk Sándor visszalépett, a kerü-
let választói *Okolicsányi* László drt
egyhangulag képviselővé választották.

A választásra csak egy-két közeli
község függetlenségi választói mentek
el Jákóhalmára s egy órai időzés után
vissza is jöttek. Természetes, hogy a
nem várt fényes győzelem óriási örö-
met keltett. Mámorukban megrésze-
gedve, alig birtak magukkal az ellen-
zékiek. Duhajkodtak, rendetlenkedtek
és sok helyen valóságos inzultáltak a
kedvük szerint nem duhajkodó komo-
lyabb embereket. A csöcselék — a mint
az természetes is — segített nekik s
különösen Apátin, olyan durva szitko-
zódás és átkozódás folyt a szabadel-
vűek ellen, — mintha legalább is azok
győztek volna . . . Egy-két szegény
embernek még az ablakait is bevették.

A megye többi kerületeiben ez az
eredmény: *Törökszentmiklóson* Somogyi
Aladár függetlenségi győzött 131 sza-
vazattal *Borbély Györggyel* szemben;
Kunszentmártonban Bozóky Árpád füg-
getlenségét választották meg *Kövér Já-
nossal* szemben; *Karczagon* Madarász
Imre függetlenségi s *Mezőtúron* Tóth
János szintén függetlenségi lett a kép-
viselő.

Utólag értesülünk, hogy Jászkiséren
a csöcselék s a felbujtott ellenzéki választók
nagy része csütörtökön este nagy tüntetést
rendezett a vonattal visszaérkező szabadelvű-

párti választók ellen. A tüntetés oly komoly
volt, hogy a legtöbb szabadelvűpárti az állo-
más melletti Cifra-kertbe menekült előle,
köztük az előljáróság több tagja is. Azokat,
akik a tömeg közé mentek, alaposan meg-
dobálták s csak az erélyes fellépésnek kö-
szönhető, hogy nagyobb kellemetlenség nem
történt. Érdekes pedig, hogy ebben a kerü-
letben is az ellenzékiek győztek . . .

H I R E K.

Hangverseny Jászládányon.

Erkölsileg s anyagilag egyaránt kitün-
ően sikerült az a hangverseny, amelyet a
Jászládányon alakult dal- és énekkar folyó
hó 17-én rendezett.

A hangversenyről és az azt követő
mulatságról tudósítunk az alábbiakat közli.

A hangversenyt a dalárda „veterán in-
duló”-ja nyitotta meg, precíz előadását óriási
taps jutalmazta. Vad Irma „Édes anyám
imakönyve” című kedves szavalata általános
tetszést aratott. Tráblík Erzsike és Vikoukál
Vilma magyar dalokat énekeltek s kellemet-
esen szórakoztatták hálás közönségüket. Éne-
küket megújrázták s az előadókat sokáig tap-
solták. Polnik Olga vig monológot szavalt a
tőle megszokott kedvességgel és otthoniassággal.
Most következett az est fénypontja, mely
örökké feledhetetlen és kedves azok előtt,
kiknek szívét a fölséges zene isteni akkord-
jai lebilincselni képesek. Skopecz Béláné urnő
és Csima Emil a „Hunyadi László” operá-
ból adtak elő zongorán négy kézre egy rész-
letet, orkán szerű eljént és szünni nem
akaráo tapsot aratva vele ugyannyira, hogy
játékukat ismételniök kellett, megtoldva egy
ábránddal.

Csánky Kálmáné urnő magyar dalo-
kat játszott cimbalmon, játékát igen meleg
rökönszennvel fogadták s jutalmazták. Majd
Bornemisza Jenő énekelt kupléket általános
tetszést, derűtséget s lelkességet keltve. Négy
izben ismételtetek ujjabb és ujjabb ötletes
kupléit, melyet Csima Emil kísért zongorán
művésziessé. A dalárda „Magyar egyveleget”,
Vikoukál Vilma a „Rózsa nótát” énekelte
egyforma tetszés mellett. — A hangversenyt
a Tráblík Erzsike, Vikoukál Vilma, Vad Irma
(szoprán), Erdélyi Ágostonné, Kozel Józsefné
(alt), Götz Béla, Kozel József, Villi Rezső
(tenor), Bornemisza Jenő, Bódy Ferenc, Er-
délyi Ágoston és Schaffer Vilmos (bass)-ból álló
s Skopecz Béláné urnő és Csima Emil által
zongorán négykézre kísért vegyeskar in-
dulója fejezte be, amit a közönség ujjarázással s
szünni nem akaró éljenzéssel fogadott.

A hangversenyt reggelig tartó táncmu-
latság követte, a jászkiséri első zenekar pom-
pás játéka mellett. Az első négyest 50, —
a másodikat 34 pár táncolta. — Bevétel 500
korona volt.

Jelen voltak: Asszonyok: Antal Ká-
rolyné, dr. Antal Sándorné, Bagi Gusztávné,
Bagi Kálmáné, Bender Illésné, Bezze Ig-
nácné, Bornemisza Jenőné, özv. Braunné,
Csánky Kálmáné, — Deutsch Hermanné,
Deutsch Ignácné, Ernszt Miksáné (Ujszász),
Erdélyi Ágostonné, Fehérváry Mihályné Gal-
lovich Bertalané, Grünbaum Vilmosné, Han-
zeli Ödönné (Szászberek), dr. Izsó Lajosné,
Kalmár Jánosné, Kis Antalné, Klein Sámuel-
elné, Közel Józsefné, Kubinyi Béláné (Ujszász),
Kumausz Péterné, Lukacsovics Sándorné,
özv. dr. Máltay Menyhértiné (Szolnok), Pa-
nyik Dezsőné, Polner Lászlóné (Szászberek),
Polnik Ferencné, Skopecz Béláné (Beseny-
szög), Sugár Adolfné, Schnürer Lajosné,
Száva Elekne, Szántóné (Ujszász), Szeri Ká-
rolyné (Kecskemét), Szombatiné (Pesztafür),
Szücs Kálmáné, Ticske Lászlóné, Tóth La-
josné, Tráblík Ferencné, Turi Sándorné,

